

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Ana Iacov

Au fost și ei cândva copii

Sfântul Iacov Tsalikis

ANA IACOV

Au fost și ei cândva copii

Sfântul Iacov Tsalikis
(1920-1991)

Traducerea din limba greacă:
Cristian Spătărelu

Ilustrații:
Konstantinos Dimitrelos

EDITURA EGYMENITA

2018

Douăzeci de zile trecuseră de când copiii ieșiseră să cânte „ciripelile lui martie”¹, și nicio rândunică nu apăruse încă în satul lor. Și aveau acești copii atâta dorință și nerăbdare, încât toată ziua priveau spre cer, iar urechile ascultau nădăjduind că în cele din urmă vor auzi ciripirile. Însă într-o dimineață, odată cu primele raze care se răsfrângeau luminoase pe ulițele mici și înguste, o voce plină de bucurie s-a răspândit de la un capăt la altul al satului...

– Au venit rândunelele...

– Au venit, au venit rândunelele...

– Au venit, a șoptit surprins micul Iacov, sărind de pe scaunul său, și a ieșit afară ușor ca o boare de vânt, ca să vadă ce copil a fost anul acesta crainicul.

– Nikolas, i-a spus mamei lui, care s-a speriat atunci când l-a văzut că aleargă prin curte. Ai auzit, mamă? Nikolas a fost primul care a văzut rândunelele anul acesta.

– Să sperăm că și la anul tot el va fi crainicul, i-a zis mama lui râzând. Ca să vadă primul rândunelele se pare că a știut să le ademenească.

¹ Cântece populare pe care copiii le cântau pentru a întâmpina primăvara, ținând în mâini o rândunică de lemn.

Iacov și-a ridicat capul și a început să caute din priviri păsările.

– Iată-le cum zboară deasupra noastră!, a strigat vesel în aceeași clipă. Privește-le cum săgetează văzduhul, a zis iarăși, și alergând a mers și s-a așezat în mijlocul curții mici, sub crengile goale ale dudului, privind la călătorii lui albaștri care abia sosiseră. Uite, s-a umplut cerul de rândunele!

– Păsărelele mele, a șoptit mama lui, și s-a dus lângă el, privind și ea pe cer.

– Mamă, dacă vreodată rândunelele își vor face cuibul la streășina casei noastre, să ai grijă să nu li-l strici, a zis încet copilul, fără să-și coboare privirea de la cer.

– Eu să le stric cuibul?, a zis mama lui. Eu iubesc rândunelele. Cred că semănăm cu aceste păsări. Și știi de ce, Iacove? Pentru că și ele, la fel ca noi, au două patrii, și au și o inimă împărțită în două. Și atunci când pleacă dintr-un ținut în altul lasă o parte de inimă acolo. Așa cum am lăsat și noi jumătate din inima noastră acolo, la Livisi, în Asia Mică, ca să simțim o mângâiere.

– Și eu semăn cu rândunelele?, a întrebat-o timid Iacov.

– Tu ești o pasăre de toamnă, i-a spus ea râzând, și a intrat în casă.

Chira² Dorula îi spunea fiului ei, Iacov, pasăre de toamnă. Așa slab și bolnăvicios cum era, se asemena mai mult cu acele păsări de toamnă, care atunci când le vezi te întrebi cum vor rezista la primele ploi, cum vor zbura împotriva primelor vânturi reci, cum vor răzbate cu aripile lor acel cer cenușiu.

² Sinonim cu „doamnă”. (*n.tr.*)

Iacov a zburat prima oară în viața lui la vârsta de șapte ani. A fost zborul până la treptele școlii. O școală neobișnuită care a fost întemeiată pentru copii în micul paraclis al Sfintei Paraschiva, întrucât încă nu fusese clădită o școală normală în satul lor. Acolo i-a adunat dascălul pe copii și făcea lecții cu ei. Iarna, așezați în stranele bisericii, înconjurați de sfinți și îngeri, învățau să scrie și să citească. Iar când venea primăvara ieșeau afară, pe băncuțele din curte, sub pinii deși care ascundeau micul paraclis de pe deal.

